KARİKATÜR

Almanya — Bu ateşler arasında erimemeğe imkân var mı?

Bayan — Haydi, çabuk ol ayol.. Çaya gideceğim..
Fındıkçı — Gezma bah helem, bu havada örden gibi çayda neyleyecen?

ANKARAYA MEKTUP

ZAPARTA HASTA:

Bizim Ankaralı Zaparta cenapları İstanbulun havasile bir türlü geçinemedi. Sahil havası onu sarstıkça o da onun aleyhinde yazdı. Bir haylı savaştılar. Nihayet sayın bayim alt oldu, yani üstünüze afiyet yenildi ve hastalandı. İyi oluncaya kadar kendisine bu sütunlarda ben vekâlet edeceğim. Arkadaşını göster, seni tarif edeyim demişler ya, ben de tıpkısı onun gibiyim. Ben de Ankaradan gelmiş bir misafirim ve her halimiz birbirimize benzer. Her halde onu aratmamak için elimden ve dilimden geleni yapacağım.

Garip değil mi? Benim adım da onunki gibi (Z) harfile başlar ve mânaca da hemen hemen aynidir. Öyle ya (Zaparta) ile (Zılgıt) arasında ne fark var? Bayanlarımıza karşı boynumuz bükük olduğundan onlardan her ikimizin de yediği zaparta ve zılgıttan ibaret kalmıyor mu?. Ah şu erkekler! Saklamayıp açığa vursalar; hepsinin yediği odur amma söylemezler yoksa...

Yanmış lâmbalarını yerine koyamadığımdan dolayı radyom dut yemiş bülbül misali köşeciğinde istirahattedir. Zavallı âletçik bir müddettir mangal altı kedisi gibi hırladıktan sonra nihayet tekmili enfası madudei hayat eyledi. Mevcut paramız yetmediği için tedavisine imkân kalmamıştı. Yani, açık türkçesi, besliyemedik öldü. Bundan ötürü dünya haberlerini gazetelerden alır olduk.

Acaba radyolar neler söylüyor, ne haberler veriyor? Acınarak söylerim ki bu hususlarda sağır gibiyiz. Hele bizim şeyda bülbül Nureddin Artamın tatlı sesine, erken haberlerine ve esprilerine hasretiz. Meselâ şimdi üstad, Malta ve Yalta haberlerinde bu kelimelerin benzerliklerile nasıl tatlı tatlı kafiyeler yapmıştır kim bilir?..

Meselâ, o şimdi arkadaşlarına da muhakkak ki şu hikâyeyi anlatmıştır: Birisi evlenecekmiş, gelmiş, arkadaşından bin lira ödünç istemiş. Arkadaşı sormuş:

— Yahu bir evlenme için bin lira çok, ne yapacaksın bu kadar parayı?

Öteki cevap vermiş:

— Meselâ, demiş, ziyafeti, miyafeti, elbisesi melbisesi, çalgısı malgısı... Hesap ettim, bu kadar gidiyor...

Herifceğiz çıkarmış beş yüz lira vermiş ve şöyle söylemiş:

— Ziyafeti çek, miyafeti çekme; elbiseyi yap, melbiseyi yapma; çalgıyı getir, malgıyı getirme... O zaman beş yüz lira yeter.

Bu hikâyeden sonra Artamın yapacağı espiriyi de ben yapmaya çalışayım:

— Yaltadan memnun kaldık işte ya, Malta olmasa da olurdu...

BAŞ VE AYAK TİCARETLERİ:

İstanbulda iki şey üzerine ticaret pek geçer bir halde; biri baş öteki de ayak üzerine.. Sakın şu başçılık ve paçacılık sanmayın; biri kitapçılık, öbürü de ayakkabıcılık demek istiyorum.

Vakia kitapcılık da şimdi beyinli ve beyinsiz olarak ikiye ayrıldı ama, ne de olsa bildiğiniz başçılardan başka bir meslek; baş satmıyorlar baş için satıyorlar. Fakat bazan öylesini satıyorlar ki bunları ancak beyinsiz başlar alıyor desem caiz... Açık söyliyeyim ki beyinli başlar için de iyi kitap çıkıyor, ama bunların vücudu ötekileri bir türlü ortadan kaldıramıyor.

Ayakkabıcılara da gelince; maşallahları var. Bu gidişle bir gün gelecek istanbulda yalnız iki ticaret erbabı kalacak; kitapçı ve ayakkabıcı. Bugün Beyoğlunda ekseriyeti ayakkabıcılar, İstanbul yakasında da kitapçılar almağa başladı. Vakıa her ikisi de lâzım, hele kitapçılık ise elzem ama, bu ikinciler sözü ayağa düşürmeseler..

Bir taraftan kâğıt yok, diyorlar. Bir taraftan da uçkur edebiyatı kitapları yağıyor. — Bunlara sarfedilen kâğıtlar ayakkabı ambalâjlarına kullanılsa daha faydalı olacak, hiç değil zararlı olmiyacak...

Zılgıt

ATLAMA TAŞI

İki arkadaş buluştular. Ahmet, Mehmedin eline sarıldı:

— Beni tebrik et dostum!

— Hayrola!.

— Süheylâdan randevu aldım. Yarın Pembeli mahallebicide buluşacağız!.

Mehmet güldü:

— Ayol, dedi, orası randevu yeri değil, atlama taşıdır. Bana da kaç defa oraya geleceğini söylemişti de bir kere bile gelmemişti.

★

TEŞEKKÜR

Arkadaşı, onun karısını ayartmış, kaçırıp kendisinden boşatmış, sonra evlenmişti. Tabii bu yüzden birbirlerile konuşmaz oldular.

Aradan epeyce zaman geçti. Bir gün yolda giderken eski dostu ile burun buruna geldi. Adam suçlu gibi savuşmağa kalkınca beriki kolundan tuttu:

— Yahu, benden ne kaçıp duruyorsun?.. dedi. Karımdan kurtulmak için seninle tanıştırıp yıldızlarınızın barışmasına çalıştığım için ben senden utanıp kaçmalıyım. Hele dur da, sana teşekkür edeyim!..

NİHAYET!

Harbin başındanberi Almanyanın zaferine inanan meşhur bir münekkidin neşriyatını bilmem takip ettiniz mi? Almanyanın bu harbi kazanacağına o kadar emin idi ki Alman generallerinin ve mareşallerinin üzerlerine sinek kondurmuyordu. Harbi kısaltmak için onlara ara sıra akıl öğrettiği de oluyordu.

Vaktaki yıldırım harpleri sona erdi ve Stalingrad önünde Alman orduları iskambil kâğıtları gibi yıkılmağa başladılar, bizim meşhur münekkit Hitlerden ziyade Hitler taraftarı kesildi ve harbin neticesi ile alâkadar olmadığını ilâna kadar vardı.

Müttefikler Fransaya ayak bastıkları zaman geri döneceklerinden ve denize dökülüeceklerinden şüphe etmedi. Ruslar Balkanları aşıp Peşte önlerine geldikleri zaman harbin Alman hudutları dışında bulunduğunu ve zaferin yine Almanlarda olduğunu bildirdi.

Rus ordusunun kuvveti karşısında eriyen Alman ordusu perişan bir halde Silezya ve Şarkî Prusya ovalarında ricat ederken münekkidimiz yine ümidini kırmadı.

Şimdi, Rus orduları Almanyanın mühim bir kısmını işgalleri altında bulunduruyorlar, ve Berlini zorluyorlar. Bu vaziyet karşısında meşhur münekkidimizi biraz müteredditt görüyoruz ve Alman zaferinden şüphelenmeye başladığını seziyoruz. Nihayet! geç de olsa münekkidimiz hakikati görür gibi oluyor. Çok uzağı görmek hassasına malik imiş doğrusu bay münekkidimiz. Geç gördü ama doğru gördü!

★

HUDUT TOPRAĞI

Bilmem dikkat ettiniz mi? Avrupada iktidar mevkiine gelen hükûmet halkın teveccühünü kazanmak, ve yerinde tutunmak için ortaya bir hudut toprağı meselesi atıyor. Halk da buna inanarak bu hükûmet memleketimizi büyütecek, bize yeni ülkeler kazandıracak diye bir müddet avunuyor.

Bu siyaseti Bulgaristanda Filof hükûmeti, Romanyada Mareşal Antonesko hükûmeti, Almanyada Nazi rejimi, İtalyada faşist idaresi muvaffakiyetle tatbik ettiler ve bir kaç sene mensup oldukları milletlerin ağızlarına bu suretle birer parmak bal çalmış oldular.

Bu yem borusunun fayda vermediğini gören yeni hükûmetler şimdi hiç toprak meselesini ortaya atmıyorlar ve sütten ağızların yandığını gördükleri için yoğurdu bile üfliyerek yiyorlar.

★

SEKSEN SEKİZ PARÇA

İki çocuk okulda konuşuyorlardı. Biri zengin bir ailenin çocuğu idi:

— Bizim evde bir çay takımı var, dedi, seksen sekiz parça!

Beriki fakir bir çocukcağızdı. Anlayamadı, sordu:

— Peki o paramparça şeyi nasıl kullanıyorsunuz?.

Neorin
Nezleyi Derhal Keser

No. 478 CİLT: 19 SENE: 10 FİYATI 15 KURUŞTUR 22 ŞUBAT 1945

Karikatür

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ MİZAH MECMUASIDIR

AMERİKA JAPONYAYA ATEŞ PÜSKÜRÜYOR..

Amerika — Sonradan pirelenmemek için haşeratı şimdiden temizlemeliyiz!..

— Hemşire pazardan geliyorum. Her şey ateş pahasına...

— A kardeş, şuna kömür pahasına de daha doğru olur!...

HAFTADAN HAFTAYA

Öfkeli adamın Almanlara hizmeti

Dikkat edin; insanı öfke kadar hayvana benzeten bir şey yoktur: Kafa dikilir, damarlar şişer; bütün adaleler ayrı ayrı oynamağa, burun delikleri açılıp kapanmağa başlar; çene ileriye fırlar, kısılan dudakların arasından dişler sivrilip uzar. Ses ya tıkanmağa, ya canavar düdüğü gibi yırtıcı ihtizazlarla titremeğe başlar. Ya hele içlerindeki her türlü ışığı söndürerek gözlere çöken o kinli zifiri karanlık ve hayvan anlayışsızlığı!

İnsan bir kere bu hale düştü mü artık söz, mantık, rica ve sairenin yeri kalmamıştır. Yapılacak şey karşımızdaki azmış hayvan başa çıkılamıyacak bir mahlûk ise kaçmak ve olmadığı halde de sopa ile üzerine yürümek.

Hayvanlar bilgisi kitaplarında gördüğümüz iskelet resimlerine göre, kafa, kol, bacak kemiklerimiz, kuyruk sokumumuz ve sairemizle nihayet hepimiz hayvan cinsinin bir fasilesi olduğumuza göre, hepimizin zaman zaman öfkelerimiz, yaratılışımıza göre çiftelerimiz, tekmelerimiz, ısırışlar ve kafa vuruşlarımız vardır. Fakat bir kısmımız da bu pek ileri dereceye ulaşmıştır. Vara yoğa değil, kaynayan çay semaveri gibi ortada hiç fol yok, yumurta yokken de durmadan fıkırdarlar; burunlarile ıslık çalarlar.

Ben kendi hesabıma bu daimî öfke halindeki insanları insanın en aşağı, hayvanlığa en yakın cinsi gibi görürüm. Aşağılık ırk denen alnı arkaya kaçık, burnu basık ve vücudu - ufak bir iki yeri müstesna - baştan başa çıplak ve açık bir vahşi zencinin dişlerinde beyaz ve parlak bir gülümseme, gözlerinde bir sükûn gördüğüm zaman onu en yüksek ırka mensup, fakat yüzü gözü öfkenin o iğrenç hareketleri ve pırıltılarile karagöz oynatan insana daima üstün tuttum. Bu tarzda insanın zekâsı, bilgisi, meziyetleri ne olursa olsun bana hiç bir zaman emniyet vermedi. Değil mi ki ağzı daima bir safra acılığile ekşiyip burulmuş, dişleri hayvan kiniyle sırtarmıştır.. Lânet olsun onun zekâsına da, bilgisine de!

Yirminci asır dünyasının altını üstüne getiren, İtalyayı diri diri tüyleri yolunarak bacağından çengele asılmış bir horoza, Japonyayı kökünden tutuşmuş bir ağacın tepesinde daldan dala atlayan bir ümitsiz ve şaşkın maymuna benzeten ve Almanyayı hiç bir felâkete benzetilmesine imkân olmayan bugünkü durumuna sokan işte böyle bir adamın öfkesi olmuştur.

Neydi bu adamın bir saniye dinmiyen bir fırtınaya benziyen öfkesinin sebebi yarabbi! Vaktile memleketine yapılan haksızlıkmı? İnsan öyle bir mahlûktur ki: "Acaba vaktile ben de ne yaptımdı?,, diye düşünmeden uğradığı ağır muamelelerden şikâyette kendini haklı görebilir. Fakat öfkenin de, kinin de insanca bir şekli vardır. Azim sahibi bir insan aklına koyduğu bir intikamı vakur bir sükûnet içinde daha iyi başaramaz mı? Bunun için sahnede Otello rolü oynar gibi durup dinlenmeden bir isterik kadın hırçınlığile haykırıp çırpınmağa, eline geçen halıları ve daha bilmem neleri yırtmağa ihtiyaç var mıdır?

Zaman zaman radyoların hoparlörlerini ürperten o sesteki öfkeyi hatırlayın. Onu dinlerken insanın gözünün önüne bir at geliyordu; dört bir tarafından zincirlerle mikrofonun karşısına bağlamışlar; zorla ağzına burnuna hardal doldurmuşlar ve o çılgın adalelerinin bütün kuvvetile zincirleri şangırdatarak ağız burun kan ve köpük içinde, şahlanıyor ve kişniyor.

Daha garibi, dünyanın ileri milletlerinden biri bunu efendisinin siyasî nutku diye dinliyor, bütün dünyanın bu sesin cazibesine kapılacağını, yiyeceğinden canına kadar her şeyini Almanlara teslim edeceğini umuyor. Yahut da korkacağını! Tehdidin aşırı bir derecesinin insan denen mahlûku değil hayvanı bile çileden çıkaracağını ve nihayet bütün dünyanın öfkeli

— Devamı 9 uncu sayfada —

Abdülhak Hâmidin sahnemize bıraktığı en büyük eser: BURHANETTİN TEPSİ!

— Bugün elli senelik evliler şerefine bir Altın Gecesi yapılıyormuş. Ben de gitmeliyim.
— Sana ne?.
— Sana ne olur mu?. Sarrafım!..

Haydut isim olur mu canım?. Hayat mı? Değil yahu, vallahi değil!.

Hayvan?..

Estağfurullah!. Hiç böyle isim duydunuz mu?. Kim ciğerparesine Hayvan deye isim takar?

Bir gün geldi ki bizimkinin eli ayağı tutmaz, bir işe yaramaz oldu. Doktorlar sürmenaj olmuşsun. Şöyle bir güzel dinlenmen lâzım. Yoksa tahtalı köyü boylarsın ha!.. dediler.

Düşündük, taşındık... İstanbuldan uzakça bir yerde, rahat bir otelde hiç değilse bir ay misafir kalıp dinlenmesi lâzımdı. Sevgilileri bunu bir duyacak olsalar otel kapısına kadar dolar, taşar, zavallıya da bir dakika nefes almak nasip olmazdı.

Bunu kendisine zor anlattım. Çünkü, alışmış kudurmuştan beter.

— Hiç değilse birini yanıma alayım da onunla beraber gideyim! Orada yalnızlıktan patlayım mı? diyordu.

— Patla!. dedim. Doktorun söylediklerini unuttun galiba?!..

İster istemez boynunu büktü. Yakın şehirlerden birinde, tam onun istirahat edebileceği bir otel vardı. Sahibi de kendisini çok iyi tanırdı. Oraya gitmeğe karar verdi.

— Al eline kalemi de söyliyeceğim telgrafı yaz!. dedim. Ben söyledim, o yazdı:

"Yarın oraya hareket ediyo-

— Devamı 8 inci sayfada —

Hikâye

Vesaire.. vesaire.. vesaire...

Yazan: ÇALAPALA

Adını söyliyemem, darılır. Size yaranacağım diye kırk yıllık dostumu kızdıramam ya!.. Yalnız hikâyesini dinleyin, olsun bitsin. Ne demişler? Üzümünü ye de bağını sorma!.

Çok yakışıklıdır. Tam bir insan güzeli!.. Bir gören bir daha dönüp bakmak ister... Hele kadınlar!. gören görmiyen, bilen bilmiyen, hepsi ona âşıktır. Mektepte iken hep beraber gezer, tozardık. Onun yüzünden epeyce geçinmişimdir. Kız olsam ben de abayı yakardım doğrusu; öyle güzel adam!.

Onu yalnız hafifmeşrep kadınlar değil, bütün eğlence yerleri, otel ve pansiyon adamları da tanır. Herkes kendisile ahbaptır. Beraber yola çıkacak olsanız adım başında bir karşınızda biri eğilir:

— Maşallah!.. Hay...

Eyvah, az daha ağzımdan adını kaçırıyordum. Kusura bakmayınız; ismini vermeyeceğimi önceden söylemiştim... Evet, ne diyordum?. Onunla beraber yola çıkıp da şöyle biraz yürüyecek olsanız iki adımda bir karşınızda biri yerden bir kandilli selâm çakar:

— Maşallah!.. Nasılsınız, iyi misiniz?..

Diye hatır sorar.

Şimdi onun adını bırakın da hikâyeyi dinleyin!. Öğrenip ne yapacaksınız canım?.

Onu herkes tanır, herkes bilir. Bu yüzden zavallının hiç rahatı yoktur.

Değil, değil!.. Haydar da değil, Hayri de değil! Ağzımdan bir "Hay,, kaçtı diye kolaycacık onun ismini bulacağınızı mı zannediyorsunuz? Şaşarım aklınıza!.

Bir zamanlar oğlana:

— Bu gençlik insanın eline bir kere geçer!.. Madem ki kadınlardan bu kadar yüz görüyorsun; bol bol faydalanmağa, Donjuan gibi yaşamağa bak, derdim. Hay....

Eeeeh, ben de nerde ise ismini söyleyivereceğim. Bırakın şu merakı canım!.. Söylemiyeceğim işte! Ne Hayyam, ne de Hayati... Bilemiyorsunuz işte!. Hayali de değil! Hayta mı?. Öyle isim olur mu canım?!.

Bırakın şu isim meselesini de hikâyenin sonuna bakın!.

Derdim ki:

— Fırsat bu fırsat!. Kadınlar seni kovalarken pısırıklık edip de ayağına gelen nimeti tepme!.

Hayrullah değil!.

O da benim bu sözüme uymuştu. Maşallah sinek kaçırmıyordu.

Değil efendim, değil!. Hayrettin de değil!.

Gel gelelim, bir, iki, beş, on derken oğlan göz açamaz, iş yapamaz oldu. Zavallının randevuya koşmaktan, toplantılarda bulunmaktan, eğlencelerde sabahlamaktan takati tükendi, sağlığı bozuldu.

— Zehrayı Dün gece yolda soymuşlar..
— İnanma.... O soyulmaz, daima soyar...

— Kızım, bugün karşıki komşular sana görücü geleceklermiş.

— Nafile gelmesinler, bugün onların oğluyla randevum var!

RAMİ

BİR HESAP MAKİNESİ

Aka Gündüz trenle İstanbuldan Ankaraya gidiyordu. Karşısında oturan yolcu sık sık pencereden dışarı bakıyor, sonra sertçe başını çevirip sanki dışarda gördüklerini aklında tutmağa, yahut başka bir şey yapmağa çalışıyordu.

Adamın bu hali Aka Gündüze merak oldu. Galiba bir memleket hikâyesi mevzuu bulmuştu. Dayanamadı:

— Affedersiniz bayım! dedi. Dışarı bakarken sert sert başınızı çeviriyor, gözlerinizle bir takım hareketler yapıyorsunuz. İki saattir gözüm sizde... Fakat bir türlü ne yaptığınızı anlayamıyorum. Ne oluyor Allah aşkına?!.

Yolcu nezaketle gülümsedi ve sükûnetle cevap verdi:

— Efendim, ben sayı saymağa meraklıyımdır. Oldukça da çabuk sayarım. Geçtiğimiz yerlerdeki ağaçları, telgraf direklerini, gözüme çarpan hayvan sürülerini sayıveriyorum!.

Aka, hayretle gözlerini açtı:

— Aman bu çok güzel bir şey! dedi. Bakınız tâ ileride bir sürü koyun var. Bu meranın sahibini tanırım. Kaç koyunu olduğunu da merak ediyorum. Şunları bana sayıverir misiniz?.

— Hay hay!.

Aka merak içinde adamın gözlerine bakıyordu. Tren sürünün karşısından geçerken, adam yine başını çevirip sertçe bir döndürüş yaptı:

— Sekiz yüz on dokuz!.

Dedi. Aka Gündüz çıldıracaktı:

— Peki ama bu kadar hayvanı bir saniyede nasıl saydınız?.

Diye sordu. Adam dudak bükerek cevap verdi:

— Pek basit!

— Nasıl?

— Ayaklarını saydım, dörde taksim ettim!..

BEN

UCUZ ARMAĞAN

Düşüne dursun artık öte yanda "Yedi,, ler,
"Üç,, ler beri tarafta son sözü söylediler...
"Kırk,, lara karışması yaklaştı Kanaryanın:
Kafesin etrafını çevirmiştir kediler!

Cihanın üç başbuğu buluştular "Yalta,, da,
Hazırlandı satır da, sustalı da, balta da.
Secdeye kapandırmak istiyenler cihanı,
Şimdi, can korkusile duruyorlar saltada!

Yıldırımın harbi de kendi gibi süreksiz,
Yelkeni parçalanan gemi gitmez küreksiz.
Cihanı bir lokma yem sayanlar mahvolur da
Kahrolmaz mı acaba halkı soyan yüreksiz?

Defterini kapayor faşist denen nâbekâr:
Doksan dokuz ziyana karşılık yüzde bir kâr!
Cihanı altüst eden yumruklar eziliyor,
Hazırol, ondan sonra sıra senin ihtikâr!

İhtikâr, cümlemize eşyayı omuzlattı,
Şekerleri şap etti, tatlıları tuzlattı...
Kendine bol keseden bir armağan vermeli:
Hayatı pahalatıp ölümü ucuzlattı!

Erkek — Tahsilimi tamamlayayım seninle evleniriz..
Kız — Ne tahsil ediyorsun?
Erkek — Babamdan para!..

DOKTORLAR ECZANELERDE NÖBET BEKLERLERSE :

— Bey oğlum, nöbetçi olduğu n eczane burası mıdır?.

— *Yanlış geldiniz Bay Doktor, sizin nöbet eczaneniz Azapkapı'dadır!*

Akıl Hocası

Turhalda N. A. :

"Bağlamamın Do teli noksan. Başımızdaki tellerden birini gönderseniz de sizi eğlendirsem olmaz mı?„

CEVAP :

Rüzgâra teslim ettim. Yoldadır.

★

Kayseride İ. J.

"1. Kadınlar, erkeklerden bedence daha kuvvetli olsalardı ne olurdu?

2. Sevgilimin babası: "Sana bir sopa atarım ki melekler maşallah derler!„ dedi. Acaba şeytan ne der?„

CEVAP :

1. Bedence kuvvetli olmadıkları zamandan farklı bir şey olmazdı: Yine erkekleri burnundan yakalar, yine rahatlarını burnundan getirirlerdi!

2. Şeytana eğlence lâzım. O da inşallah der.

★

Küçükmustafapaşada A.İ.T.T. :

"Aklı çok olanın parası çok olurmuş, öyle mi?„

CEVAP :

Öyle olsaydı profesörlerin yerini Hacı ağalar, Hacı ağaların yerini profesörler tutardı.

★

Zonguldakta G. G. :

"Biz iki samimi arkadaşız. Her ikimizi de bir subay ve bir memur istiyor... Hangisi ile evlenelim?„

CEVAP :

Cevabımız geciktiği için şimdiye kadar nişanınız yapılmış, izinnameniz asılmış olacak!

★

Ankarada M. B. ve A. O. :

"1. Şairler mi âşık olur, âşıklar mı şair?

2. Din adamları neslimizin Adem babadan, ilim adamları bizi andıran hayvanlardan geldiğini söylüyorlar. Fen adamları hangisine inanasın?„

CEVAP :

1. Şairlerin ara sıra âşık olduğu görülür, fakat âşıklar her zaman şair kesilir...

2. Hislerile birincisine, fikirlerile ikincisine inanırlarsa hem dünyayı, hem ahreti garanti etmiş olurlar.

* * *

Seyhanda P. T. T. :

"Vücudum toplu, yüzüm zayıf. Vücudumu semirtmeden yüzümü nasıl toplayabilirim?„

CEVAP :

Yatmadan evvel yüzünüzü üç beş dakika ılık su buharına tutar, yatarken yastığınızı mutaddan alçak bulundurursunuz. Bir haftalık tecrübeden sonra faydasını görürseniz neticeyi bize bildirin ki keşfimize biz de hayran olalım!.

* * *

Çanakkalede S. C. :

"1. Kötümserler iyimser olabilir mi?

2. İlk sevgilim aklımdan çıkmıyor, çıkarmak için ne yapayım?„

CEVAP :

1. Böyle bir zamanda mı?.. Kabil değil.

2. Son sevgilinize havale edin. Tahliye işini kolaylıkla halleder.

★

Denizlide K. K. :

"Kendimi dünyada iken rüyada, rüyada iken dünyada sanıyorum... Hakikati anlamak için çare?„

Cevap :

Bir yerinize iğne batırırsınız: Uyanırsanız rüyada, uyanmazsanız dünyada olduğunuz anlaşılır...

* * *

Semti meçhulde M. B. ve M. E.

"1. Biz hiç evlenmemeye karar verdik. İkimiz de sanat sahibiyiz. Çalışıp kazanacağız... Ne dersiniz?

2. Ömrümüz bu kühne muhitte geçti. Canımız sıkılıyor, fakat ayrılamıyoruz... Daha güzel bir muhite yerleşmek için ne yapmalıyız?„

CEVAP :

1. Kararınızda sebat etseniz de etmeseniz de şimdilik tehlike yok... Sonrasını Allah bilir.

2. Sanatınızın daha güzel bir muhitte geçip geçmiyeceğini incelersiniz, ona göre hareket edersiniz!

★

Bitliste C. A. :

"1. Aşka en çabuk inanan kimdir?

2. Aşkın verdiği ıztırabı kim tedavi eder?

3. Bizim memlekette kızlara beş yüz lira ağırlık istiyorlar... Başka yerden kız alayım mı?„

CEVAP :

1. Koca hasreti çeken kadınla kocalmış olan erkek.

2. Evlenme memuru.

3. Tavsiye ederiz: Üstelik para veren memleketler de var!

★

Simavda B. H. :

$[(x+3) - (2x - 3)] - (x + 5) - (c\,4 - 5x) = 17.$

CEVAP :

$[(m \times O) + (T + T) = Z.\ D.$

Akıl Hocası

HİKÂYE — 5 inci sayfadan devam —

rum. En güzel odalarınızdan birini ayırınız. Kalorifer, banyo, sıcak su, her şey tamam olmalı. Benim için bolca taze yumurta ve bir kaç da hindi hazırlatın. Bol meyva, tereyağ, reçel, vesaire vesaire, vesaire...

İmza: **Hayret„**

Eyvah!.. Ne yaptım?!.. En sonunda oğlanın adını ağzımdan kaçırıverdim. Ama Allah aşkına soyadını sormağa kalkmayın, içime fenalık geliyor!..

Hayret, dediğim yere gitti. Bir hafta sonra ben de gidip kendisini ziyaret edecektim. Gittim. Bir de ne göreyim?. Bizim arslan odasında birbirinden güzel üç tane kadınla içki âleminde!.

Beni gülerek karşıladı. Öfkemin biraz yatışmasını bekledikten sonra da anlattı:

— Buraya geldim. Otelci daha sokaktan buyur etti. Benim için hazırlanan odaya çıktık. Bir yandan da bütün emirlerimin yerine getirildiğini söylüyordu. Odaya girince bu üç güzel yavru ile karşılaştım. "Bunlar ne?„ diye sordum. "Vesaire! Vesaire! Vesaire!„ diye sıruttı. Meğerse benim huyumu suyumu çok iyi bilen otelci, telgrafın sonuna yazdırdığım üç tane "vesaire„ yi üç tane kadın arkadaş mânasına almış!.

Çalapala

BİZİM PROFESÖR

Bizim profesör bir ev almak istiyordu. Beyoğlu'nda, geniş bahçeli bir evin satılmak üzere olduğunu haber verdiler. Profesör gitti, evi gördü. Hoşlandı. Hem şehir, hem sayfiye evi idi.

Döndüğü zaman karısı sordu:

— Nasıl, evi beğendin mi?

— Çok beğendim.

— Ne istiyorlar?

— On beş bin lira.

— Çok.

— Ben on bin lira verdim.

— Razı oldular mı?

— Vallahi işte orasını unuttum.

— Ne yapacağız şimdi?

— Bir mektup yazar, sorarım.

Profesör ev sahibine bir mektup yazdı:

"Sayın bayım,

"Dün sizinle ev hakkında konuşmuştuk. Fakat benim teklif ettiğim paraya muvafakat edip etmediğinizi unutmuşum. Lûtfen bana bildirmenizi rica ederim.„

Ev sahibinden şöyle bir cevap geldi:

"O gün evi gezenlerden birinin verdiği parayı az bulmuş ve olmaz demiştim ama size mi, yoksa başkasına mı söylemiştim, ben de hatırlayamıyorum.„

★

FAZLA SULU ŞEYLER

Hastalanmıştı. Renksizdi. Mahallenin sütçüsü onu böyle soluk yüzlü görünce:

— Geçmiş olsun bayım! dedi. Galiba hastasın?!..

— Öyle!.. Zayıf düşmüşüm!.. Doktor ilâç verdi, yakında toplarsın, dedi.

— Sen doktora falan kulak asma!. Ye, iç, dinlen, arslan gibi olursun. Akşamları yatarken birer kilo süt iç. Ben sana süt bırakayım.

Berikî telâşla sözü kesti:

— Doktor fazla sulu şeyler yevip içmemi yasak etti. Nasıl olur?!..

HAFTADAN HAFTAYA

— 4 üncü sayfadan devam —
bir soğuk delinin kölesi olarak yaşamaktansa ölmeyi göze alarak hep birden karşı koyacağını ve böyle olunca da, gemi ne kadar dehşetli olursa olsun, en sonunda yelkenleri suya indirmek mecburiyetinde kalacağını düşünemiyor.

Kütüphanelerde, lâboratuvarlarda, daha bilmem nerelerde geceli gündüzlü çalışarak en ufak bir böceğin bile sevki tabiisini, huyunu, sinirini tahkik eden bu bilgili millet; bu saçları karışmış, gözleri dönmüş, ağzı köpürmüş, mütehevvir soğuk delinin insan denen mahlûk tarafından sevilmesini, sayılmasını bekliyor.

"Delilik saridir,, derler. Öfke de bunun bir nevi olduğu için anlaşılan zavallı Alman milletine sirayet etti. Bu kâinatta misli görülmemiş kıtale kendilerinin başladıklarını, Londrayı aylarca bir hamlaç ateşi altında eriten, Rusyayı yarı yarıya kana ve ateşe boğan, masûm küçük milletleri hiç bir sürek avında görülmemiş canavarlıkla parçalayanların kendileri olduğunu akıllarına getirmiyorlar, haksızlık, insanivetsizlikten şikâyet ederek yapıştıkları kaya parçaları üzerinde son çocuklarına kadar ölmeyi bir kahramanlık sayıyorlar.

Bizde meşhur bir atalar sözü vardır: "Öfke ile kalkan zararla oturur,, derler. Öfkeli adamın öfkelendirdiği Almanya için bu sözü galiba şöyle değiştirmek lâzım gelecektir: *"Öfke ile kalkan zararla oturur; yarı belinden aşağısında oturmaya yarayacak âza ve altında oturulacak yer bulursa!,,*

Karikatür

DİŞ MUAYENESİ

Kapıya bir polis geldi:

— Bayan Halime siz misiniz?

Şirret, çaçaron bir koca karı cevap verdi:

— *Evet, benim!. Ne olacakmış?*

— *Damadınızın kolunu* ısırıp bir tutam et koparmışsınız. Sizi dava ediyor.

— Boyu devrilsin!.

— Benimle beraber geliniz... Doktor sizi muayene edecek.

— Nemi muayene edecekmiş?

— *Dişlerinizi!..* Bakalım ısırık yerlerine uyuyor mu?

— Gelmem!

— Geleceksiniz.

— Gelmem ayol!. Dişlerime bakacaksa al dişlerimi...

Kadın, elini ağzına atıp takma dişlerini çıkardı. Polisin eline tutuşturuverdi.

MUHARRİRİ İSTERİZ!.

Üstad Burhaneddin Tepsi meşhur skeçlerinden birini veriyordu. Müşteriler arasında bir alay bobstil vardı. Burhaneddin Tepsi "Eşber,, den parçalar okudu. Gençler bu heyecan verici inşadı, şaşkın şaşkın ve söz aramızda, hiç bir şey anlamadan dinlediler. Burhaneddinin sözleri sona yaklaşırken bobstillerden biri, arkadaşına:

— Gördün mü, dedi, yeni edebiyat insanı nasıl sarıyor?!.

— Alkışlayalım!.

— Hem alkışlayalım, hem de "Muharriri isteriz!,, diye bağıralım!.

Ve salonda korkunç bir alkışla beraber sesler yükseldi:

— Muharriri isteriz!..

— **İnme mi?.**

— **Evet, tramvaydan inme!...**

Hitlerin kaçışı

— Ekspres Hikâye —

Hitlerle Göring artık yalnız Almanyanın değil, kendi durumlarının da pek kötüleştiğini anlamışlardı. Göring:

— Bana kalırsa artık kaçıp bir yere sığınmanın zamanı geldi! dedi.

— Evet ama bizi tanırlar. Nasıl kaçabiliriz?

Göring göz kırptı:

— Kılığımızı, kıyafetimizi değiştiririz. Ben kadın kıyafetine girerim. Siz de bir takma sakal takarsınız. Kimse bizi tanıyamaz.

Führer bu fikri pek akla aykırı bulmadı. Önce bir tecrübe yapmağa karar verdiler. Elbiseler getirildi. Hitler göbeğine kadar varan bembeyaz bir sakal taktı. Göring de arkasına bir kadın elbisesi, üstüne manto, başına da kocaman bir şapka geçirdi. Tam bir Alman kadınına benzedi.

Bir zaman kendilerini aynada seyrettiler. Makyajlarını pek beğendiler. Fakat büsbütün emin olmak için yakın lokantalardan birine gidip orada bir yemek yemeği kararlaştırdılar. Bakalım orada garsonlar kendilerini tanıyacak mı idi?.. Tanımazlarsa hemen yola çıkacaklardı.

Karı koca gibi kol kola girdiler. Lokantanın yolunu tuttular. Lokanta tenha idi. Ta dipte bir masa seçip oturdular. Hitler garsonu çağırdı. Ufak tefek bir kızcağız geldi:

— Bana bir patates püresi!.

— Başüstüne Führerim!

Hitler cevap vermeden Göringin yüzüne baktı. Beriki Garsonun sözünü hiç duymamış gibi:

— Bana da bir püre getiriniz!. dedi.

Garson ayni nezaketle cevap verdi:

— Başüstüne Mareşalim!.

Garson gitti. Hitlerle Göring şaşırıp kalmışlardı.

— Acaba nasıl tanıdı?.

— Vallahi bilmem?!. İstersenız bir soralım.

— Soralım!

Biraz sonra kızcağız elinde tabaklarla geldi. Göring kızı yanına çağırıp yavaşça sordu:

— Kızım, bizi nasıl tanıdın? söyle bakayım!.

Garson kız, Göring'in kulağına eğildi. Yavaşça fısıldadı:

— Ben Göbels'im!. Ben de tecrübe yapıyorum da ondan!.

ÇÖMLEKOĞLU ve Ailesi

Güldürücü Roman

Yazan : Ercümend Ekrem TALU

— 3 —

Tam iki bin üç yüz altındır.

Tok gözlü olmasına rağmen İdris efendi, o esnada gırtlağını bir şey tıkıyormuş gibi, gayrı ihtiyarî yutkundu. Vücudunu bir râşe kapladı. Diyecek lâf da bulamadığı için put kesildi.

Para babası ağır ağır yerinden kalktı. Abasının eteklerini düzeltti. Değneğini eline alıp kapının önüne çıktı. Orada tekrar durup:

— Yarın sabah... Hattâ iyisi bu gece yatsıdan sonra bana eve gel! dedi; bir de torba getir. Emaneti teslim edeyim.

— Peki, Niyazi efendiciğim!

* * *

Aktar sarhoş gibi idi. Ummadığı bu devlet, damarlarının olanca kanı ile beraber ağdalı bir halite halinde beynine hücum etmişti. Bir şeyler düşünmek istiyor, beceremiyordu. Geeki rüyanın bu derece gerçekleşeceğini o rüyayı gördüğü anda temin etmiş olsalardı İdris efendi aklını kaçırırdı. Şimdi iki bin üç yüz tane sarı liraya, o akşam kavuşacağını bildiği halde, bu mucizeyi alelâde bir sersemleme ile savuşturursa iyi idi.

Oturduğu peykenin üzerinde, diz üstü, mahalle mektebinde tecvit ezberler gibi boyuna sallanıp duruyordu.

Kına, sakız, zırnık gibi şeyler istemek için dükkânın penceresinden uzatılan elleri, paraları görmüyor, müşteriler de onu dua ediyor zannı ile, çekilip gidiyorlardı.

Şaşkınlığı yavaş yavaş dağıldı. O zaman hâdiseleri, hakikatin ışığı altında görmeğe başladı. Bunca yıldır namuskârane ve kanaatli yaşayışını Cenabı Hak mükâfatlandırıyordu. Ömrünün bir muhasebesini yaptı. Sevaplarının günahlarından ve kusurlarından artık olduğuna kendi de kanaat getirdi. O zaman büsbütün kendine geldi ve iki elini açıp:

— Nelere kadırsın, Ulu Tanrım!. Azametine kurban olayım! Sözlerile hamdetti.

Bunun arkasından, Niyazi efendinin tabiri ile "emaneti,, nerede ve nasıl hıfzedebileceğini düşündü.

Evine götürmesi doğru değildi. Ne türlü gizli hareket etse, ne kadar ihtiyatlı davransa yine de bir sezen olurdu. Hele karısı hissetti mi? Maazallah! Bosboğazlığı ile, başlarına bin bir belâ getirmesi işten bile değildi.

En iyisi bu dükkândı. Arkada, çuval, sandık, gazevi, pul şişe nevinden bir takım lüzumsuz eşyanın durduğu kapkaranlık bir bölme vardı. Mahallede fukara bellenmiş aktarın oracıkta para sakladığı şeytanın dahi aklına gelmezdi. Hele bir çukur kazıp da altınları gömdü mü idi, dünyanın bütün kâhinleri bir araya gelse, meydana çıkaramazlardı.

Öğle vaktini bekledi. Meyzin minareye çıkınca, o da evine gitti. Yemeğini yedi. İştahsızlığını fark edip, sebebini soran karısına nesteren bir cevap uydurdu. Sonra, bahçe kapısından çıkarken asmanın dibinde duran kazmayı uğursuzcak alarak arka sokaklardan dükkâna döndü.

Mahalle o saatte uyurdu. O sebepten alış veriş de olmazdı. İdris efendi kepenkleri kapadı; kol demirini vurdu. Kapıyı da içeriden kilitledi. Soyunduğu, kollarını sıvadı ve arka taraftaki bölmenin toprağını kazmağa koyuldu.

Pek kısa bir müddet içinde eni ve derinliği yarım metreden fazla bir çukur meydana getirdi. Bu bol bol yeterdi. Onu öylece bıraktı, üstünü başını itina ile silkti, temizledi; elini yüzünü yıkadı; hiç bir şey olmamış gibi kepenkleri tekrar açıp bayağı vakitlerdeki en tabiî tavrı ile müşteri bekledi.

İdris efendinin o andaki sükûnu zoraki idi. İkide birde, koynundan saatini çıkarıp bakıyordu. Mübarek gün!. Ne de bitmez olmuştu!

İkindi ezanını duyunca sevindi. Akşama bir şey kalmamış demekti. Aradaki saatlerin uzunluğunu farketmemek için "emaneti,, düşünmeye, onun üzerine hülyalar kurmağa koyuldu.

İki bin üç yüz altın! Bir araya gelince acaba ne kadar yer tutuyordu? Ağırlığı ne kadardı? Niyazi efendinin evinden buraya kadar, tek başına o kadar altını taşıyabilecek mi idi? İki üç seferde taşıyacak olsa, gece vakti bu gidiş geliş mahallede hiç kimsenin dikkatini çekmiyecek, şüphesini uyandırmıyacak mı idi?

Sonra, o azametli servet, o hazine, tam bir yıl, geceleri bekçisiz, sırf Allaha emanet olarak bu dükkânda nasıl kalacaktı?

Ya bütün sıkıntısını, işkencesini, azabını, İdris efendi kendi çektiği halde, sonunda bir mirasçı çıkıverdi mi, biçare aktarın uğrayacağı gadrin derecesi ne olacaktı?

Hazıra konmanın bile ne mertebe üzüntülü olduğunu zavallı adam acı acı düşünürken akşam da oldu. Mahallede oturan fakat uzaklarda çalışan kimseler, ellerinde çıkınlarile birer ikişer evlerine dönmeğe başladılar.

Yüreğinin çarpıntısını yüzünden belli etmemeğe çalışarak, aktar da dükkânını kapadı. Başka günler, hemencecik eve giderdi. O akşam karısına bir şey sezdirmek korkusu ile sokaklarda ayak sürüdü. Kömürcü ile, bakkal Hamdi efendi ile uzun uzun yarenlik etti. bahçe meraklısı emekli tabur kâtibi Numan efendi ile yedi veren güllerin çeşitleri hakkında oldukça tafsilâtlı bir konuşma yaptı.

Nihayet, ortalık kararıp da köhne evlerin çatı aralarından fırlayan yarasalar havada herman çevirmeğe başlayınca İdris efendi de evinden içeriye girdi.

Şazimend hanım okumuş falan değildi ama, değme bilgiç karılara taş çıkarırdı. Bu kadar yıllık eyâlinin zihninde bir şeyler kurmakta olduğunu o saat sezdi. Gözlerinin içine baka baka:

— Bu vakte kadar nerede kaldın, efendi? diye sordu.

— Öteki ile beriki ile lafa tutuldum.

— Acık nevrin dönük gibi geldi bana da onun için merak ettim.

— Yok. Yanlış görmüşsün.

— Allah versin! Hasta falan olma da... Bu gece sana bir hatmi çiçeği kaynatayım. İç de, erkenden yatağa öyle gir.

Bu son teklife İdris efendi cevap vermedi. Yatağa erkenden girmek mi? O, şu yemek faslı çabucak kapansa da sokağa kapağı atsam diye düşünmede.

Değirmi sininin etrafına çöktüler. Allah ne verdiyse atıştırdılar. Aktar sabahki gibi değildi. İştahı açılmıştı. Etli yaprak dolmalarını ve bulgur pilâvlarını âfiyetle yedi.

Şazimend hanım sofrayı kaldırıp da, kenardaki mangala cezveyi sürmeğe davranırken, İdris efendi:

— Bırak! dedi; komşuya gideceğim. Kahveyi orada içerim.

Kadın itiraz etti:

— Komşuya mı? Ayol, keyfin yerinde değil, bir de sokağa çıkıyorsun. Otursana oturduğun yerde!.

— Olmaz. İşim var.

— İşini yarın görürsün. Bu gece sıcacık yatıver.

— Yarına kalacak iş değil. Bu akşam bitirmeliyim.

Öyle sert konuşuyordu ki Şazimend hanım itirazında daha ileriye gidemedi. Zaten bu kadarı bile onun için epey bir cüret sayılırdı.

— Sen bilirsin! dedi.

İdris efendi kalktı, karısını bir şey getirtmek bahanesile üst kata savdıktan sonra acele mutfağa girip çivide asılı boş torbalardan birini koynuna soktu ve:

— Hoşça kal!

Diyerek evden çıktı.

* * *

Niyazi efendi aktarı bekliyordu. Karşıladı:

— Safa geldin, oğlum!

— Safa bulduk, efendi amca. Nasılsınız?

— Gündüzkünden de fenayım, oğul. Senin dükkândan çıktım. Buraya gelirken, çeşmenin orada ayağım kaydı, bileğim acıdı. Hâlâ ağrıyor. İhtiyarlıkta kimsesizlik kötü şey. Hemen Cenabı Mevlâm, daha çok süründürmeden canımı alıversin!

— Töbe, töbe!. O nasıl lâkırdı öyle?

— Günaha giriyorsam, onu da Allah affeder elbet. Otur bakayım sen çöyle, Torba getirdin mi?

— Getirdim, efendi amca.

— Pek iyi. Hele, şu raftan kahve takımını al. Bir sana, bir de bana iki kahve pişir. Ne edersin? Bu fakirhanede, misafire iş gördürmekten gayri çare yok.

— Ben misafir miyim?

— Yok! Sanki, lâfın gelişi. öyle deyiverdim. Okadar halsizim ki, sen gelmesen bu gece kahve içeceğim yoktu. Hâlimi bile kaynatamadım.

— Ben onu da kaynatırım. Merak etmeyiniz siz.

— Sağol

İdris efendinin pişirdiği kahveleri karşılıklı içtiler. Para babası, çomleğin lâfını yine kendi açtı.

— Sabahleyin söylediklerimi iyice anladın ya, evlât? Altınlar sana emanet. Ben öldükten sonra bir yıl bekiersin. Baktın ki şer'an mirasçım çıkmadı... Hepsi de sana helâl olsun! Yalnız her ramazan cânım için bir mukabele okuturursun, sevabına.

— Boynumun borcu olsun!

— Öyle ise, haydi, gel, şu mutfağa kadar gidelim. Sen lâmbayı al da, öne düş.

Aktarı yine bir titreme almıştı. Lâmbayı tek el ile tutamayıp, iki elile birden kavradı ve ihtiyarın önü sıra avluya, oradan da mutfağa girdi.

Eski zaman tertibindeki ocağın altında bir fırın kapağı duruyordu. Niyazi efendi, birdenbire, evvelki kuvvetini bulmuş gibi, kapağın kulpuna yapıştı, kaldırdı. Kapak açıldı. İhtiyar:

— İçeriye elini sok da, oradak çömleği beriye getir! emrini verdi.

İdris efendi, sığadığı kolunu fırının karanlığına uzattı. Kaypak soğuk ve sert bir cisim tuttu. Bileğile şöyle bir tarttı. Amma da ağırdı!

Niyazi efendi sabırsızlanıyordu. Sordu:

— Bulamadın mı?

— Buldum.

— Çek, getir.

— Ağır, efendi amca.

— Ağırdır zahir! İki bin üç yüz tane... Az, buz şey mi? Oynata oynata çek. Lâkin dikkat et, çömleği kırıp da içindekileri dökmiyesin.. Vâkıa fırının içi temizdir ama, olsun. Teker teker toplaması zor olur.

Bir iki hamlede çömlek geldi. Yere indirdiler. Gerçekten çok ağırdı. İdris Efendi düşünmeğe başladı: Nasıl taşıyacaktı bu yükü?.

Para babası onun bu düşüncesini sezdi:

— Sana bir küfe veririm, torbayı küfenin içine oturtur, sırtlarsın, öyle kolay gider, dedi.

— Saymayalım mı bir kere, efendi amca?

— Nesini sayacaksın? Ben biliyorum. Hem senden senet mi istedim ki a evlâdım?

Aktar utandı, sustu.

— Çıkar torbayı.

— Buyurun.

— Ha! Şimdi avuç avuç çömlekten al, torbaya koy.

İdris efendinin iki eli de o anda buz kesildi. Kirli, pırnıt kâğıt liralara alışık o eller simdi altın avuçluyordu. Nasıl dona kalmazdı?.

— Arkası var —

Bana inanınız! Bu yeni cild unsuru ŞAYANI HAYRETTİR.

"Çirkin ve sert tenim, bir hafta ZARFINDA TAZELEŞTİ ve CAZİP BİR HAL ALDI."

Bayan E. J. yazıyor "Tesiri heman sihriamiz idi. Buruşukluklarım gaip oldu ve bir çok seneler gençleştim." Yegâne cild unsuru olan Penbe renkteki Tokalon Kreminde bütün dünyada meşhur bir cild mütehassısı tarafından keşf ve genç hayvanların cild hüceyrelerinden istihraç edilen kıymetli "Biocel" cevheri vardır. Her akşam küllanınız ve her sabah daha genç uyanınız. Gündüz için, (Yağsız) beyaz renkteki Tokalon kremini kullanınız. Bu sayede cildiniz beyazlanacak ve kadife gibi yumuşayacaktır. Tokalon kremini umumi yetle terkibinde hiç bir hakiki cild unsuru bulunmayan adi kremlerle karıştırmayınız. Tokalon kremleri istimali ile çok parlak ve yeni bir güzellik garantilidir. Aksi takdirde paranız iade olunur.

TÜRK MEŞHURLARI ANSİKLOPEDİSİ

Yazan :
İbrahim Alâettin Gövsa

İki senedenberi hazırlamakta olduğumuz ve üstad İbrahim Alâettin Gövsa'nın üzerinde on senedenberi emek sarfettiği bu çok mühim eser her ay başında 36 sayfalık fasiküller halinde intişar edecek ve bütün eser 12 fasikülde, yani 1 senede tamamlanacaktır.

Türk Meşhurları bütün Türk münevverlerinin kütüphanesinde bulunmasi lâzım gelen yegâne eserdir.

Türk Meşhurlarında Türk tarihine karışmış binlerce simayı en yeni ve en hakiki tercümei hal ve resimlerile bulacaksınız.

Türk Meşhurları'nın ilk fasikülünün çıkacağı tarih yakında ilân edilecektir. Her fasikülün fiyatı 50 kuruş olacak ve kâğıt buhranı dolayısile mahdut miktarda tabedilecektir. Arzu edenler fasikül-lerini temin etmek için isimlerini şimdiden bulundukları yerin Yedigün bayilerine kaydettirebilirler.

EV İlâçları

Yazan : Dr. NURİ ERGENE

Bütün nebatların sağlık üzerine olan tesirlerini resimlerile bu eserde bulacak ve kullanma şekillerini öğreneceksiniz. (Ev İlâcları) ayni muharririn (Ceb Doktoru) eseri kadar faydalı ve lâzımdır. Hiç kimse bu eserden kendini mahrum edemez. Karton cildli olarak her yerde (125) K.

— YEDİGÜN NEŞRİYATI —

Yavrunun kuvvetli, sağlam olmasını, neşeli büyümesini istersen

FASFOTİN NECATİ

Yedir.

Vitamini bol, kalorisi fazla bu kıymetli bebek gıdasını miniminilere mutlaka yediriniz.

TAKLİTLERİNİ ALMAYINIZ.

Bahçekapı : SALİH NECATİ
NECAT ismine dikkat.

GRİPİN

BAŞ, DİŞ Nezle, Grip

Romatizma, Nevralji, Kırıklık ve bütün ağrılarınızı derhal keser

İcabında günde 3 kaşe alınabilir. Taklitlerinden sakınınız. Her yerde ısrarla Gripin isteyiniz.

AYLIK
ANSİKLOPEDİ

DOKUZUNCU SAYISI ÇIKTI

Bugünün mühim hâdiselerini takip edebilmek ve tarihin birinci plâna getirdiği eski vakaları tekrar gözden geçirmek için behemehal "Aylık Ansiklopedi,, yi okumak lâzımdır. "Aylık Ansiklopedi,, her evin temel direğidir.

KARİKATÜR

İDAREHANESİ

İstanbul, Ankara caddesi, Acımusluk sokağı, No. 7.
Telgraf: İstanbul KARİKATÜR
Telefon: 23031

ABONE ŞARTLARI

Türkiyenin her tarafı için seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.
Ecnebi memleketler için seneliği 1200, altı aylığı 600 kuruştur.

İdarehaneye gönderilen yazı ve resimler, basılsın basılmasın geri verilmez.

HUSUSİ HAYATLARINDA
HÜKÜMDARLAR

Bu eser, bugünkü dünya kıraliarının hayatı hususiyetlerini ve saraylarının içyüzünü bütün inceliği ile anlatmaktadır. Hüseyin Cahit Yalçın'ın dilimize çevirdiği bu eser senenin en meraklı kitabıdır.

İki cilt olarak çıktı.
Her cildin fiatı 125 kuruştur

YEDİGÜN NEŞRİYATI 7

Sahibi ve U. Teşriyat Müdürü: Sedat S.

Basıldığı yer: Yedigün Matbaası

Karikatür

Tombul teyzenin kocası — Karıcığım kucağımdaki bu iki yükten kan ter içinde kaldım. Allah sana yardım etsin!...

T.T. POSTASI

Okuyucularımızdan: Samiye Türkçocuğu:

S — Mecnun isminde güzel bir kedim var. Tombul teyzeme hediye etmek istiyorum. Bana ikametgâhını söyler misiniz?

C — Sorduğunuz zatlardan lohusalığımda hatır bile sorulmamıştır. Hediyenize teşekkür ederim. Benim de bir Mecnunum var. Leylâyı bekliyorum!.

Edirnekapıdan: Atâ Tokgöz:

S — Tombul teyzenin anasının kâğıt, babasının kalem olduğunu öğrendim. Acaba Ramiz ne sıfat alıyor?

C — Ebe!

Çanakkalede S. C.

S — Tombul teyzenin kızı kendi gibi mi olacak? Aşkımı şimdiden ilân etsem nasıl olur?

C — Babası gibi olacak, aşkınızı ilân için geç kalmayın. Deftere isminizi kaydettirip sıra numarası alın!